

מסורת הש"ס

(א) מרומות סייח מ"ב חולץ
 (ב) קצב (ג) שנת קטן (ד) שנת
 קטן (ה) יומא מט' (ו) רש"ל מ"ג
 (ז) לעיל ט"ז (ח) כמ"ח:
 מריסתם. (י) ונתת לחטוי דבש
 ק' פירשי פירובין מט'
 (יא) ושנת ק"ב (יב) ופ' חוק'
 פקדים לו: דריה דרע',
 (יג) מרומות סייח מ"ג.

הגהות הב"ח

[illegible]

גליון הש"ס

רב' ור"ג סג"ר הוסיף
 והפיק משפט, ע' פירוש
 י"ט פ"א ונ"ט: רש"י ר"ה
 בלמחור בנדרים, ע' מ"ט
 פ"ה מ"ט דמל"ט
 רש"י ר"ה שהיה סאבל
 תעשר כ"ה וז"ל רש"י
 מל"ט א"י:

מִסֵּף תּוֹסֵפוֹת

[illegible]

מוסף רש"י

ישאר מי פירות של
ידימה. חזק מפניס חיתים
שדרכן בך (חזקו 103).
שדוכן ויתום המצור.
דנלנו רפואה נמי משקה
הוא, דמן (שבת קט:). כל
המשקן שמה חסד לרפואה
(שבת 110). כיון דאית ליה
הנאה מניה. לנד הרפואה
ש ל הנאה אלה (שערי 17).

כיצד מברכין פרק שישי ברכות

ת נאות גלי דעמיה דללחם
שלא הקפיד על עריסתם^א.
(ג) עושה לו למודין לוחץ לבור
לזנו פרי לזכך עליו בורא פרי

העק: וּמוֹצֵן פְּסוּנִיּוֹת. סוֹפֵי עֲנִיִּים
שֶׁאֵין מַחֲבֵלִים עוֹלָמִית וְעוֹשִׂים מֶהֱ
לְשׁוֹמֵר מַחֲבִיב קֵדן וּמוֹמֵשׁ. לְשׁוֹמֵר
מִתְּנוּ בְּצוּבֵי: וְר' יִשָּׁע שׁוֹפֵר.
דְּרִיעָה עֲלֵמָה הוּא וְאֵין שֶׁסִּרְתָּה
לְמַסָּה עָלָיו וְאֵין לָךְ פֶּרֶז הֵיטָן לְמַסָּה
לְהַלָּל וְיִחִים וְעֲנִיִּים נִלְבָּד וְהֵיטָה כִּמְד
כִּדְבַר דְּרָאִי: טְרִימָה מְהוּ. מִי
מִנְּבָרִין עָלָיו. וְשֶׁסִּרְתָּה כֵּל דְּבַר
הַהֲכֹחֵשׁ קָמָה וְאֵין מִרוּסָה: לֹא הוּא
לְשׁוֹמֵר דְּרִבָּה. לֹא הִיא מִזֵּין מִהוּ
לְשׁוֹמֵר אֶל. רִינָה לְהוֹאֵל מִרְבֵּן
טְרִימָה אֲחֵה שׁוֹלָל: קִדְרִטְמָה.
שְׁכֻחָתִים אֲחִיו וְטוֹמֵן כִּי יֵין
אֶל שְׁדוּמָתִין: אֶל שְׁדוּמָתִין. לְהוֹאִיל שְׁמֵן:
אֶל דְּרִבָּנִי. מִכֶּחֶם עֲנִיִּים לְמַח
הַחֲרָטִים מִים לְעִשׂוֹת תַּמֵּד:
לְרִבָּה שִׁלְטָה קֶחַ אֶת מֶחֱ. מִחוּן
דְּבַר רִינָה הֵבִין רִבָּה אֶת הַשְּׁאֵלָה
לְשׁוֹמֵר דְּרִבָּה מִחוּן (דף קכז):
לְשׁוֹמֵר מִחוּן מִחוּן מִחוּן מִחוּן

מקדמה אלהם דברמלה קאי ואל
דכרי הוא מנכרין עליה ב"פ העד:
שפיטא. * מחלל העשוי מקמח קליות
שנחישבו בחטור כבוד ששאלים
(למים:) עבד לאכילה עבדא.
ובמלתה קיימא: שבושין. מגיסין
בכף לערבו יפה בנמימיו: ויפוס
המרי. מפרש בתמכה פסחים (דף
מב:) וכל המאכיל שופא. אלהם
אלהם: מתרין ורפואה ממיאלה הוא
הכא נמי לאכילה מתרין כיון (ה) ה"ג
והרכיב דרב ופסולא. ואפי' דתני
לענין שבת דאחיל הוא ומותר לאכלו
שבתא אשכרין למימר דטעון ברה:
ה"ג דס"א כיון דלרפואה קא מחוין
לא לבני ברהא קמ' כיון דמפסא
מיני. שהרי מחלל הוא בני ברוי:
ולכפסא ח"ט. ומלהכות גדולות הוא:
דמפסא ח"ט. שהולח כבר רואה
ודאי ברהא הגוהה ללשעבר בעין
שהרי כח ליהנות הלחם הזה מן הארץ
שהוא כח ליהנות הימנו: דכסיב אל
מואלס ממריס. ובשולמיה פרשת
בלעם כבר יאלו: המואלי לך מים.
וכבר הוליו: ורבי נתניהם סבר דמפיק
משמע. שעמיד להוליו דכסיב המואלי
אמסא ונשכאמר פסוק זה למשע ערין
אל יאלו המואלי לך מים ערין הוא
מואלי כל ימי היותם במדבר: דאפיקים
יסקון. שאני הוא ששאלתי אמסא:
אמסא

דאפיק משמע דכתיב 'אל מ
המוציא דאפיק משמע דכתי
נחמיה סבר המוציא דמפיק
מצרים ורבנן ההוא הכי
מפיקנא לכו עבידנא לכו מ
יחזון ממצרים דכתיב 'ויורע
רבנן לרבי וירא [את] בר ר
הוא ובקי בברכות הוא אמ
חרא איקלע לגביה אפיקו
שאוּמרים עליו דאדם גדול ה

בעבין חייבין כלמדין פטורים א"ל אביי לרב יוסף האי כובא דארעא מאי מברכין עליה א"ל מי סברת נהמא הוא גובלא בעלמא הוא ומברכין עליה בורא מיני מזונות מר זוטרא יבקע סעודתיה עליה וברך עליה המוציא לחם מן הארץ ושלש ברכות אמר מר בר רב אשי יזאדם יוצא בהן ידי חובתו בפסח מ"ט ילחם עוני קרינן ביה ואמר מר בר רב אשי יהא דובשא דתמרי מברכין עליה שהכל נהיה בדברו מ"ט ויעה בעלמא הוא כמאן כי האי תנא דתנן ב"בש תמרים ויין תפוחים וחומץ ספוניות ושאר מי פירות של תרומה רבי אלעזר מחייב קרן וחומש ורב יהושע ר"פטר א"ל ההוא מרבנן לרבא טרימא מתו לא הוה אדעתיה דרבא מאי קאמור ליה יתיב רבינא קמיה דרבא א"ל דשומשמי קא אמרת או דקורטמי קא אמרת או דפורצני קא אמרת אדהכי והכי אסקיה רבא לדעתיה אמר ליה חשילתא ודאי קא אמרת ואדרכתן מלתא הא דאמר רב אסי יהאי תמרי של תרומה מותר לעשות מהן טרימא ואסור לעשות מהן שכר והלכתא יתמרי ועבדינהו טרימא מברכין עלוייהו בורא פרי העץ מאי מעמא במלתייהו קיימי כדמעיקרא. שתייתא רב אמר שהכל נהיה בדברו ושמואל אמר בורא מיני מזונות אמר רב חסדא ולא פליגי יהא עבה הא ברכה עבה לאכילה עבדי לה רכה לרפואה קא עבדי לה מתיב רב יוסף וישוין בשבחושקין את השלשות בשבת וישותין זיתום המצרי ואי ס"ר לרפואה קא מכזין רפואה בשבת מי שרי א"ל אביי ואת לא תסברא והא ויתנן ככל האוכלין אוכל אדם לרפואה בשבת וכל המשקין שותה אלא מה אית לך למימר גברא לאכילה קא מכזין ה"נ גברא לאכילה קא מכזין אישנא אחרינא אלא מה אית לך למימר גברא לאכילה קא מכזין ורפואה ממילא קא הויא ה"נ לאכילה קא מכזין ורפואה ממילא קא הויא וצריכא דרב (ושמואל) דאי מהאי ה"א לאכילה קא מכזין ורפואה ממילא קא הויא אבל הכא כ"כיון דלכתחלה לרפואה קא מכזין לא לברך עליה כלל קמ"ל כ"כיון דאית ליה הנאה מיניה בעי ברכוי' שעל הפת הוא אומר המוציא וכו': ת"ר מה הוא אומר המוציא לחם מן הארץ רבי נחמיה אומר מוציא לחם מן הארץ אמר רבא במוציא כולי עלמא לא פליגי וצאם ממצרים כי פליגי בהמוציא רבנן סברי יב המוציא לך מים מצור החלמיש ורבי משמע שנאמר המוציא אתכם מתחת סבלות ואמר להו קורשא בריך הוא לישראל כד ילמא את היכי דירעיתו דאנא הוא דאפיקי נם כי אני ה' אלהיכם המוציא משתבחין ליה ב זכר אחוה דר"ש בר רב זביד דאדם גדול ד להם לכשיבא לידכם הביאוהו לידי זמנא יה ריפתא פתח ואמר מוציא אמר זה הוא ואבקי בברכות הוא בשלמא אי אמר המוציא

נות קלישתא מנרך שהכל ואף על פי שלרפואה נעשית

לת.

כח א ב מ"י פ"ג
נכרות הלכה ט עה
א"רית סימן קסח ספיק
כח ג מ"י פ"ו מהל' ו
ומל' ה' ו עה
א"רית ס"י תסח ספיק
ג ד מ"י פ"ח מהל'
נכרות הלכה ד
פסין ח עוש"פ א"רית ס"י
ספיק ח:

נא ה' ר' מ"ח מ"ח
 מרומות הללם ב
 נב ז מ"ח מ"ח מ"ח
 ה"ל ד סמך פסין
 טושים אר"ח ס"י נר פסין
 נב דה (מ"ח) פ"ג שם ה"ל
 טושים אר"ח ס"י
 פסין ו:
 ט (מ"ח) מ"ח מ"ח
 ה"ל נב טושים אר"ח
 סמך פסין ד:
 י (מ"ח) שם הללם נב:
 נב כ מ"ח מ"ח מ"ח
 ה"ל נב סמך אר"ח
 טושים אר"ח ס"י שם
 ל:
 ל (טושים) אר"ח ס"י
 פסין ח:

תורה אור השי

[illegible]

רבינו חננאל

מר וזוטא קבע עשרה
 עליה וברך פן לא
 לדעון שויה נהמא אי
 עזרתיה עליה. וכן
 מברך ארבעה וליבסח
 כסות, ורצא בן עזר
 כסות, ואי לא קבע עשרה
 עליה, בחלה ברא
 מנות וליבסח ברא
 פסח שלש. ומה תרבי
 שרמא מביביל וכן
 ברא פסח וכן.
 וקדמטו מפרזני ורבי
 ורזקל מן, ורזקל מן
 עליה שויה נהמא אי
 עזרתיה עליה. וכן
 ורזקל מן כסות, ורצא
 שכלא אי, ורזקל מן
 וכן שויה אסור, וכן
 קלל, ועבד כסות
 וכלכלא וכלכלא
 [אמא] ורזקל מן
 אהיה שבתא, וכן
 נהמא שבתא כלי
 וכן חזק ורצא
 וכן כסות, ורצא
 וכן חזק ורצא
 וכן חזק ורצא